

PHẦN BẢY

Lam Phương đẩy cửa phòng bước vào. Cô lao vội đến ngay vì Kiến Đức mở tủ riêng của cô, anh ta đang lục tung mọi thứ lên. Cuối cùng anh ta tìm thấy cái mà anh ta cần: hộp nữ trang cưới của Lam Phương. Anh ta mở nhanh ra, vợ hết bỏ vào túi quần:

- Anh làm cái gì vậy?

Lam Phương ôm Kiến Đức giữ lại:

- Anh nên biết những thứ này là của tôi, anh không có quyền lấy. Trả lại cho tôi!

- Tôi cần tiền, cô buông ra không nào?

- Tôi không buông, trả ngay lại cho tôi!

Lam Phương xộc tay vào túi quần Kiến Đức, anh ta mím môi và không chút ngại ngần, cũng nắm tay đánh mạnh vào mặt Lam Phương.

Hự! Lam Phương kêu lên đau đớn vì cú đấm tàn nhẫn vào mặt. Cô buông ngay Kiến Đức ra. Chỉ đợi có như vậy, Kiến Đức chạy ngay lại cửa, anh ta dừng lại nơi ngưỡng cửa.

- Nếu có muốn không bị ăn đòn phọt máu mũi, thì bảo với cha mẹ cô và thằng anh của cô hãy đưa tiền cho tôi xài. Tôi là như vậy đó, đối với tôi chỉ có tiền thôi.

Kiến Đức lạnh lùng quay đi, không quên đá chân vào cánh cửa, cho đóng mạnh lại vang lên một tiếng rầm ầm ỉ.

Lam Phương gục mặt luôn trên nền gạch bóng loáng. Cô không tiếc của, nhưng đó là nữ trang cưới của cô. Kiến Đức cưới cô, anh ta có bỏ đồng xu lớn đồng xu nhỏ nào đâu. Bộ mặt xấu xa của anh ta rơi xuống ngay sau mấy tháng trời chung sống. Cô đón biết con người anh ta xấu xa, nhưng anh ta xấu xa đến độ cô không bao giờ nghĩ là anh ta như thế. Nước mắt Lam Phương trào ra.

- Lam Phương! Chuyện gì vậy?

Bà vú xô cửa nhìn vào, bà hốt hoảng vì Lam Phương nằm dưới đất, máu chảy hai bên mép. Lao vào, bà vực Lam Phương lên:

- Chuyện gì vậy con? Thằng khốn kiếp đó, nó lại đánh con nữa, phải không? Nó là con thú chứ không phải con người mà.

Lam Phương khóc nức nở, bà vú dìu cô ngồi dậy, xót xa lau máu cho cô.

- Vú ơi! Con phải làm sao hả vú? Con hết chịu nổi khi sống trong cái địa ngục này. Anh ta xem con như một công cụ cung cấp tiền cho mình. Anh ta đã lấy hết vàng và tiền bạc của con rồi.

- Đồ khốn kiếp!

Bà vú kêu lên phần nộ:

- Con để cho nó lấy đi, ngăn lại làm gì, nó đánh con đổ máu như thế này, có phải là đau không. Nhìn con như vậy, vú đau lắm. Có ở nhà, vú chém nó chết rồi vú đi tù cũng được. Nó có quyền gì mà hành hạ, đánh đập con chứ.

- Tất cả tại con, vú ạ. Chính con đã làm cuộc đời mình bất hạnh.

- Nín đi con, để vú đi lấy nước rửa mặt cho con, mặt con sưng vù lên đây nè.

Lam Phương đau khổ nhìn mình trong gương. Hạnh phúc! Hai chữ ấy đối với cô quá xa vời. Kiến Đức luôn cầu nhau cô không dành tình yêu cho anh ta, nhưng chính anh ta lại là người đánh mất tình cảm. Những cuộc vui thác loạn thâu đêm suốt sáng, lấy đêm làm ngày của anh ta. Anh ta chưa bao giờ quan tâm hay yêu cô cả, anh ta chỉ yêu tiền của cô thôi, có ăn năn cũng đã quá muộn màng. Cuộc sống của cô bây giờ là địa ngục, một địa ngục đầy nỗi buồn và nước mắt.

- **B**a à! Con xin ba đừng tiếp tục đưa tiền cho anh Đức. Ba thương con, con biết, nhưng ba chi tiền cho anh ấy, con thật lòng đau xót. Con muốn ly hôn. Nếu ba còn tiếp tục đưa tiền cho anh ấy thì anh ấy không bao giờ chịu ly hôn.

Ông Lâm thở dài:

- Ba biết không có tiền, nó sẽ ngược đãi con, mà ba thì không chịu nổi nhìn cái cảnh con bị ngược đãi.

Lam Phương ứa nước mắt:

- Con cảm ơn ba đã thật sự yêu quý con, song ba hãy mặc kệ con. Ngược đãi con mà được có tiền, anh ta càng làm già. Còn ngược bằng không có, anh ta cũng chán mà thôi đi. Để cho anh ta xài phung phí, bao gái, đồng tiền mồ hôi nước mắt của ba mẹ, con quá đau lòng. Có tiền núi ba cũng không cung phụng con người bỉ ổi này nổi đâu.

Lam Phương không dám than thở với cha mẹ điều khổ tâm của mình, tất cả là do cô. Cô bắt Kiến Đức phải ly hôn, anh ta không có quyền hành hạ làm khổ cô đến như thế.

Lam Phương về đến nhà. Kiến Đức đang gây với bà vú:

- Vú muốn con tử tế, đừng hoang à? Vậy vú hỏi con gái vú xem, cô ta có làm tròn trách nhiệm của người vợ chưa? Cô ta ngoại tình trong tư tưởng đó, con chịu nhục như thế này là quá đủ. Con là con của người ta, đau phải máu thịt của con.

Bà vú tức giận:

- Lúc con cưới Lam Phương, con biết là nó có mang chứ đâu phải không. Cũng vì chuyện này ông Lâm đã cho con những năm chục triệu, con muốn gì nữa?

- Con muốn cả gia tài của ông ta.

- Con đúng là kẻ có lòng tham không đáy. Con đã giúp gì cho cha vợ hay anh vợ con nào?

Bà vú mai mỉa:

- Mà dù con muốn cũng không có, vì tài sản là của Lam Ngọc và Lâm Khôi.

- Bởi vậy con tức nên ăn chơi cho bỏ tức. Đừng có hòng con ly dị.

Bà vú lắc đầu trước cách nói ngang ngược của Kiến Đức, anh ta đúng là con người bỉ ổi.

Nhìn thấy Lam Phương về tới, Kiến Đức trừng mắt:

- Cô nghe tin thằng Quang ly dị vợ về lại Sài Gòn, phải không? Coi chừng tôi đó! Ngày trước tôi báo cho Ngọc Thúy đánh cô, nhưng bây giờ chính tôi sẽ đánh cô đấy.

Lam Phương sững sốt:

- Anh vừa nói hồi đó là anh báo cho Ngọc Thúy đánh tôi?

- Không sai. Tôi làm tôi nhận, có như vậy cô mới chịu bỏ thằng Quang, bằng lòng làm vợ tôi.

Lam Phương điếng người, cô không ngờ Kiến Đức còn dám nói ra sự thật. Cô hét còn biết dùng lời nói nào để nói với anh ta. Lòng cô đau đớn đến tận cùng. Vậy mà lúc đó cô cứ xem anh ta như là người ơn của mình, mang ơn anh ta sâu sắc, cố quên mọi tình nồng nôi của mình để yêu anh ta, nhưng chính anh ta lại phơi bày chân tướng xấu xa của anh ta trước.

Giá như mà bầm anh ta trăm mảnh lúc này, Lam Phương cũng làm. Cô cúi đầu lặng im, nói gì nữa, điều quan trọng cô buộc anh ta phải ly hôn.

Kiến Đức bỏ đi ra ngoài vì có điện thoại, Ngọc Hiền gọi cho anh ta.

- Em tìm đất cho anh rồi, anh có xuống không?

- Có, chiều anh đi gặp em. Hẹn gặp em!

Kiến Đức xếp điện thoại, anh ta đi vào phòng mở tủ quần áo của mình vào túi xách nhỏ rồi đi ra đường, không màng nói một lời vào mặt Lam Phương.

Lam Phương nhìn theo, cô đã có một quyết định, không để cho Kiến Đức lợi dụng cô nữa. Tại sao cô phải sống với một người thô bỉ như anh ta để cuộc sống trở thành địa ngục.

Phú Quang đang ở Sài Gòn, anh và Ngọc Thúy đã ly hôn. Cô còn tư cách nào để cây đa về bên cũ con đò xưa, duyên phận lỡ làng hết rồi. Nước mắt Lam Phương dâng lên. Đường vào tình yêu có trăm lần vui mà đến vạn lần buồn. Anh đang ở nơi nào Phú Quang ơi?

Kiến Đức xuống đến nơi trời đã về chiều. Anh ta thuê phòng trọ tắm rửa và gọi điện thoại cho Ngọc Hiền.

- Anh đã ở khách sạn Thanh Xuân, phòng số mười, em đến gặp anh nhé. Đường xa, anh lại không khỏe nên bây giờ mệt quá.

Ngọc Hiền tin ngay:

- Vậy em sẽ đến khách sạn tìm anh.

- Ừ! Em đến nhé. Đến nơi cứ đẩy cửa vào, anh không khóa và chờ em.

Độ chùng Ngọc Hiền sắp đến, Kiến Đức vờ để thuốc lên bàn, anh ta nằm trùm mền. Ngọc Hiền đến, cô rụt rè đẩy cánh cửa nhìn vào căn phòng tối mờ mờ, chỉ có ngọn đèn ngủ.

- À, em vào đi!

Giọng Kiến Đức yếu ớt vang lên:

- Anh nhức đầu quá.

Ngọc Hiền rụt rè bước vào:

- Sao anh không mở đèn cho sáng?

- Em xem công tắc ở đâu mở đèn anh.

Ngọc Hiền còn tìm công tắc, Kiến Đức nhè nhẹ trỗi dậy, anh ta ôm chàng lấy cô.

- Nhớ em quá!

Nụ hôn nóng bỏng, khuất phục Ngọc Hiền, cô run rẩy trong vòng tay Kiến Đức:

- Mở đèn lên đi anh!

- Anh yêu em.

Nụ hôn nóng và cuồng nhiệt, đôi cánh tay rắn chắc của Kiến Đức bế Ngọc Hiền lên đi về chiếc giường. Ngọc Hiền cũng còn chút tỉnh táo trước biên giới đánh mất cuộc đời trong trắng của mình. Cô có thích Kiến Đức thật, nhưng anh tiến nhanh làm cho cô sợ.

- Buông em ra và mở đèn lên đi anh Đức.

- Anh yêu em. Em có biết tình yêu là thứ tình cảm vĩ đại nhất, nó sáng tạo nên điều kì diệu, sáng tạo nên con người mới, biến kẻ đang yêu thành thi sĩ, song trong tình yêu cũng có cả xác thịt. Em yêu anh không?

- Có, em yêu anh. Nhưng mà...

Kiến Đức ngăn lời Ngọc Hiền bằng nụ hôn, tay anh ta lần mở từng cúc áo trên người cô.

- Anh Đức! Đừng anh...

- Anh yêu em. Người ta nói yêu nhau là cho nhau tất cả, em hiểu không?

Ngọc Hiền run rẩy, những cái vuốt ve của anh ta khiến cô vừa sợ vừa thích, nó đưa cô vào một thế giới kỳ lạ, bồng bềnh như đi trên sóng nước.

Cánh cửa vụt mở mạnh ra và căn phòng bật sáng lên. Ngọc Hiền hoảng hốt vớ cái mền quấn vào người. Còn Kiến Đức, anh ta nhận ra ngay sự có mặt của Lam Phương, công an và hai người mặc áo tòa án.

Người công an nghiêm mặt:

- Anh mặc quần áo vào đàng hoàng đi. Chúng tôi là đại diện pháp luật, có đơn của bà Lam Phương yêu cầu làm rõ sự việc.

Kiến Đức bị lập biên bản có quan hệ bất chính ngoài hôn nhân. Anh ta nghiến răng căm tức vì mình đã xem thường Lam Phương, để bị cô cho một “ván bài lật ngựa”.

Còn Ngọc Hiền, cô chỉ muốn chun xuống đất vì nhục nhã. Lẽ ra cô không nên đến khách sạn tìm Kiến Đức, để lâm vào hoàn cảnh này. Rồi đây, mọi chuyện vỡ lở mọi người hay biết, còn gì là danh dự của cô. Tình yêu và lòng say mê tan trong Ngọc Hiền ngay, để nhường cho lòng căm hận. Cũng tại cô quá mềm lòng trước một gã đàn ông quá lịch lãm, trong khi anh ta không còn tự do nữa.

Lấy quần áo đưa cho Ngọc Hiền, Lam Phương nhẹ nhàng chứ không hung hãn như Ngọc Thúy từng đối xử với cô:

- Tôi không trách cô đâu. Tôi chỉ muốn có bằng cứ để ly hôn với anh ấy thôi. Tôi khuyên cô, sau lần này nên tránh xa anh ta ra, vì anh ta không phải là người tốt. Anh ta cưới tôi vì một mục đích mà thôi.

Lam Phương quay lưng đi với những người vừa đến với cô, Kiến Đức giận dữ đá tung chân vào cách cửa hần học:

- Lam Phương! Mà muốn thôi tao hả, không dễ đâu.

Bộ mặt anh ta lúc này thật dễ sợ. Ngọc Hiền ôm quần áo chạy vào toilet, cô đóng chặt cửa lại, rồi gục đầu vào vách tường khóc nức lên.

Kiến Đức giận dữ nhìn vào mặt ông Lâm và Lam Phương:

- Con không muốn ly hôn. Lam Phương! Em phải hiểu tại sao anh đi tìm tình yêu bên ngoài chứ, vì em không cho anh tình cảm vợ chồng.

Lam Phương lạnh nhạt:

- Trước mặt ba của tôi, anh đừng có đóng kịch nữa. Anh chẳng yêu thương gì tôi cả.

Kiến Đức quỳ xuống chân ông Lâm:

- Ba! Ba hãy tin con. Con yêu thương Lam Phương thật lòng, con không muốn ly hôn, không muốn...

Ông Lâm lắc đầu:

- Con nói với ba cũng vô ích, điều quan trọng là con để cho Lam Phương nhìn thấy cái xấu xa của con, con cười nó vì tiền mà thôi. Ba đã lầm tin con. Con giận dữ làm gì, tất cả là do con, con gây ra tổn thương cho Lam Phương nhiều quá, dù nó có muốn chung sống với con cũng không được nữa rồi.

Hết năn nỉ, Kiến Đức trở mặt tức giận:

- Con không ly hôn. Chuyện đàn ông ra ngoài trai gái là lẽ thường tình, nhưng Lam Phương lại bí mật con, mời công an và cả thừa phát lại đến lập biên bản. Cô ấy bôi lọ danh dự của con. Con không ly hôn đó!

- Vậy khi con báo cho Ngọc Thúy đánh ghen Lam Phương âm ỉ, con có nghĩ đến danh dự của nó hay của ba không? Hay là chỉ vì đạt mục đích mà con bất chấp thủ đoạn?

Quay sang Lam Phương, Kiến Đức hằn học:

- Cô tìm có để ly dị với tôi vì nghe tin thằng Quang đã bỏ vợ nó, cô tưởng là tôi chịu thua à?

- Anh muốn làm gì cũng được. Nhưng tôi nhắc anh một điều, sống với anh, tôi có cảm giác như là sống trong địa ngục. Anh sống với tôi chẳng qua vì tiền mà thôi. Nếu tôi ở vào địa vị anh, tôi nhục nhã lắm. Một người mù, họ còn tự nuôi sống mình bằng cách đi bán vé số. Còn anh đủ tay chân kia mà, anh không thấy xấu hổ sao? Giữa chúng ta, nếu còn biết giữ cảm tình đẹp, anh hãy chịu ly hôn. Bằng không, với bằng cứ anh có quan hệ ngoài hôn nhân, không chịu ly dị cũng không có luật pháp nào bênh vực cho anh.

Kiến Đức mím môi, anh ta biết mình thua rồi. Được, thua keo này, anh ta bày keo khác.

Nãy giờ đứng nghe Kiến Đức nói, Lâm Khôi quá ghét rồi. Anh đi lại mở cánh cửa rộng ra:

- Anh còn gì nữa mà không đi khỏi nhà. Anh không biết là từ tôi đến ba tôi và Lam Phương, tất cả đều chán ngán anh hay sao?

Kiến Đức nhìn tất cả bằng đôi mắt tóe lửa. Anh ta nhấc chiếc valy lên đi ra ngoài. Tất cả hãy đợi đấy!

Lâm Khôi nhìn theo dáng đi của Kiến Đức:

- Anh nghĩ là anh và em nên ăn mừng. Em rời khỏi địa ngục, còn anh thoát khỏi tay khủng bố tiền bạc. Sau lần này, em nên rút kinh nghiệm.

- Em sẽ không yêu ai hay lấy ai đâu, anh ạ. Em sẽ ở mãi như thế này nuôi con.

- Em còn trẻ, chớ có nói trước, cô em bé nhỏ của anh ơi.

- Em nói thiệt mà.

- Con em cũng được năm, sáu tháng gì rồi. Hay là đi học vi tính đi, vào công ty làm thư ký riêng cho anh.

Lam Phương vui mừng:

- Được không anh?

- Sao không được, quyền quyết định của anh mà, có ai lớn quyền hơn anh nữa nào?

- Có, ba.

Lâm Khôi bật cười:

- Ba thì anh không dám vượt quyền rồi.

Lòng ông Lâm âm lại, cả hai không phải là máu thịt của ông, nhưng còn hơn máu thịt của ông. Lam Ngọc có biết gì đâu, ngoài nói năng tự phát và có lúc lại nổi cơn điên, xé tất cả quần áo trên người. Chất độc Di-oxin đó quả thật tàn khốc, may là ông có hai đứa con hiếu nghĩa.

Mắt ông âu yếm nhìn Lâm Khôi:

- Con sắp ba mươi rồi, cũng nên cưới vợ đi Khôi.

Lâm Khôi mỉm cười:

- Chưa đâu ba ơi.

- Ở tuổi con họ đã có vợ, hai, ba đứa con rồi.

- Con phải học mà ba, rồi bây giờ phải lo cho công ty, ba có cháu ngoại rồi thư thả chờ cháu nội đi ba hả?

Lâm Khôi nói như mặc cả, làm ông Lâm phì cười. Không khí trong nhà như vui hẳn lên. Lâm Khôi vỗ nhẹ lên vai Lam Phương:

- Em còn đợi gì nữa không dọn về đây ở. Em có chồng rồi ly dị chứ đâu phải không chồng mà có con đâu mà sợ.

Lâm Khôi nói đùa cho vui thôi, nhưng Lam Phương lại thấy buồn. Cô sẽ đi tìm Phú Quang. Nhưng cái ý nghĩ mình không còn trọn vẹn cho anh, khiến lòng Lam Phương chùn lại. Cô và anh hợp lại, có lẽ như một chiếc gương vá vúi cũng vẫn còn dấu vết. Nhưng dù sao cô cũng muốn một lần gặp lại anh.

- Anh làm gì vậy?

Ngọc Thúy đẩy cửa vào phòng. Cô ngạc nhiên nhìn những thứ trên bàn và nhìn Khải. Khải khó chịu:

- Em đến làm anh giật cả mình.
- Anh quên là anh đưa chìa khóa căn nhà này cho em sao?
- Nhưng mà em xuất hiện kiểu này, có ngày anh rớt tim ra ngoài luôn.
- Tại sao anh phải sợ?
- Làm ơn nói nhỏ giùm cái đi, bộ muốn chết hay sao? Em có phụ được anh không?
- Nhưng thứ này là gì vậy?

Ngọc Thúy cau mày, nó giống như những bánh tráng muối ớt, nhưng không phải.

Khải đã làm xong, xoa hai tay vào nhau vui vẻ:

- Xong rồi. Một lát, anh và em cùng đi.

Nhìn mớ bột trắng Khải phân ra từng bọc, bất giác Ngọc Thúy nhớ những lần cô đi theo Khải. Cô thảng thốt:

- Anh buồn bạch phiến phải không?
- Nói nhỏ chứ, muốn chết à? Vậy em nghĩ anh đưa tiện cho em là trên trời rơi xuống à?

Ngọc Thúy áp ứng:

- Em cứ tưởng anh buồn vàng với đô la thôi.
- Thứ này lời hơn, bỏ ra một lời đến mười lạng cưng. Em làm vợ thằng Quang, nó làm một năm bằng anh làm một chuyến hàng thôi.
- Nhưng mà cái này là hàng quốc cấm.

- Ai không biết! Như vậy mới lời chứ. Em xem, từ ngày có anh lo cho em, em có vàng đeo, nhà cửa khang trang để ở, không thích sao?

- Thì thích, nhưng ngu hiểm lắm. Lỡ...

- Im đi! Đừng có nói gở! Đưa túi xách cho anh. Xong chuyện hàng này, anh hứa cho em chiếc nhẫn mười ly luôn.

Khải hôn vào má Ngọc Thúy cợt nhả:

- Có phải là anh giỏi hơn thằng Quang của em gấp mười lần... không, một trăm lần mới đúng.

Ngọc Thúy nhăn mặt:

- Tại sao anh cứ nhắc tên hấn hoài vậy? Em và hấn chia tay lâu rồi, hấn cũng trở lại Sài Gòn.

- Anh đùa thôi mà. Đùa cũng giận, vậy anh đền cho ghen.

Khải làm như đòi hỏi, Ngọc Thúy gạt tay anh ra:

- Anh nói đi mà còn lộn xộn nữa.

Khải cười lớn:

- Tuần sau em muốn đi Nam Vang không, anh dắt em đi.

Ngọc Thúy háo hức:

- Em muốn đi lắm. Mình không đi Mỹ, đi Pháp được thì đi Nam Vang cũng được.

- Tuần sau, chúng mình sẽ đi.

Khải chở Ngọc Thúy đi giao hàng. Anh ta bỏ Ngọc Thúy xuống trước một con hẻm:

- Em cứ mang vào đó đi, nhà số ba mươi tám, nói là của Khải đen, họ sẽ biết.

- Còn gì nữa không anh?

- Không. Rồi em ra đây.

Ngọc Thúy đi vào, đó là một căn biệt thự khang trang nằm giữa khu phố nhà giàu. Họ mở cửa khi nghe nói tên Khải, cầm lấy gói bánh của Ngọc Thúy, xong đóng cửa lại. Ngọc Thúy trở ra:

- Em không hiểu gì cả anh Khải?

- Họ nhận hàng của mình, chiều gặp ở một địa điểm khác. Đừng lo, tôi anh dẫn em đi mua nhẫn.

Buổi tối, Khải dẫn Ngọc Thúy ra hiệu hoàn, anh ta chọn chiếc nhẫn Ngọc Thúy thích, mua cho cô. Ngọc Thúy thích lắm. Phú Quang làm gì có tiền cho cô nhiều như thế này. Lúc sửa căn nhà cho ba cô, anh phải chật vật lắm, còn nợ lại

điểm bán đồ xây dựng. Bây giờ có Khải, cô có tất cả, những gì mà trước đây, Ngọc Thúy tưởng cả đời mình không bao giờ có nổi.

Ngọc Thúy không biết là có một quãng thời gian Khải bỏ đi vội vã đến một lời từ biệt cô cũng không có là do một điểm bị công an phá, anh ta phải trốn như là chuột. Và bây giờ, anh ta dùng cô là một công cụ đi giao hàng.

Ngọc Thúy đã phải trả một giá đắt nhất trong đời cô.

Hội chợ triển lãm sản phẩm công nghiệp năm nay có cả sản phẩm của công ty Hoàng Lâm, những vật dụng trang trí nội thất, nổi bật nhất là các sản phẩm làm bằng thạch cao, chạm chỗ hoa văn theo kiểu xưa.

Gian hàng được rất đông người đến xem. Đứng từ xa, Phú Quang nhìn thấy Lam Phương. Cô có vẻ già dặn hơn trước, điềm tĩnh, không sôi nổi nữa, mái tóc cắt ngắn thật khéo. Nhìn thấy cô, anh nghe lòng mình xúc động nao nao. Anh từng áp hai tay cô lên gương mặt ấy, hôn say đắm, vòng tay ấy từng bá cổ anh nồng nàn, bây giờ tất cả đã thành kỷ niệm.

Cô đứng cặp với anh ta nói cười tươi tắn, quảng bá cho sản phẩm của mình. Còn Kiến Đức đâu? Họ hạnh phúc không? Anh mong em hạnh phúc Phương ạ, cho lòng anh đỡ ray rứt. Lúc em tự do anh lại nặng gánh gia đình, nhưng khi anh tự do anh lại thuộc về người khác. Ông trời quả là trớ trêu.

Ngày ấy anh chọn Ngọc Thúy chứ không chọn em. Anh đã chọn lầm, còn em yêu anh chỉ biết yêu thế thôi, yêu và sống cho tình yêu.

Một bàn tay đập lên vai Phú Quang, anh giật mình quay lại:

- À, phó giám đốc Lương!
- Anh nhìn gì mà say mê vậy?

Lương nhìn theo hướng mắt Phú Quang:

- À! Cô nàng ái nữ của nhà kinh doanh Hoàng Lâm, đẹp đấy chứ. Là một trong những mỹ nữ vừa đẹp vừa có năng lực kinh doanh đó.

Phú Quang gật đầu như lần đầu tiên mới biết:

- Thế à! Cô ta hẳn đã có gia đình?
- Có rồi, nhưng vừa ly hôn. Anh chồng công tử phá của nhà vợ quá trời. Cô nàng cũng bản lĩnh, nhờ công an bắt gặp quả tang với cô bồ trong khách sạn, anh chàng phá gia kia mới chịu ly hôn đấy.

Phú Quang ngẩn người ra. Vậy là Lam Phương đã ly hôn với Kiến Đức. Trái tim anh chợt rộn ràng.

Bỏ Phú Quang đứng đó, Lương tiến về gian hàng của Lam Phương:

- Chào cô Lam Phương!

Lam Phương gật đầu chào Lương:

- Chào anh Lương!

- Gian hàng của Lam Phương đông khách tham quan nhất đó.

Lam Phương chỉ cười, cô tiếp tục giải thích và nói sản phẩm của công ty mình.

Lương mỉm cười:

- Xem vẻ mệt rồi Lam Phương, giao cho nhân viên đi, chúng ta xuống căn tin uống nước đi.

Lam Phương lắc đầu:

- Cám ơn anh, tôi không khát.

Lương đành đứng chuyện trò một lát rồi đi về gian hàng của mình. Anh nhún vai nói với Phú Quang:

- Hoa hồng có gai đấy, không dễ chinh phục đâu.

Cô ấy có còn nhớ một chút gì về khoảng thời gian hai người từng yêu nhau say đắm? Từ sau lần cô bị Ngọc Thúy làm cho nhục cho tới bây giờ, anh vẫn chưa gặp lại cô, chưa một lần đối diện. Có lẽ là cô hận anh nên vội vã đi lấy chồng ngay sau đó.

Lam Phương ơi! Anh vừa sợ gặp em, lại vừa muốn gặp em. Tâm trạng anh thật mâu thuẫn. Đau đớn nhất trong cuộc đời là biết mình chọn lầm và yêu lầm. Anh biết em hận anh vì anh đã bỏ mặc em.

...

Lam Phương đi vòng một vài gian hàng triển lãm và ra về. Cô mong mình gặp Phú Quang ở hội chợ này, nhưng ước mơ của cô không thành. Anh đang ở đâu trong thành phố đông dân này, anh có biết là anh có một đứa con hay không?

Không đón xe, Lam Phương đi bộ dài trên đường. Cô không hay Phú Quang đuổi theo cô, cô cứ đi như một người nhàn du, ngắm phố phường buổi chiều tắt nắng, những cặp tình nhân chờ nhau trên xe trông họ thật hạnh phúc. Cô và anh cũng có một thời gian hạnh phúc như thế, bây giờ mỗi người một con đường, dấu răng thờ một bầu không khí nhưng chẳng dễ dàng gặp nhau.

Em lục tìm trong kí ức

Câu nói nào em nói với riêng anh

Mà hôm đó lá rờn xanh như ngọc

Bầy chim non thánh thót hót trên cành

Đang đi, Lam Phương có cảm giác ai đó đi theo cô. Cô đứng lại nhìn ra sau. Phú Quang cũng nép vội vào một góc. Lam Phương bật cười một mình. Cô bé cái lằm và tưởng tượng thôi, ai thèm đi tìm cô. Ngay đến Phú Quang, anh biết là cô yêu anh mà, vậy mà anh đâu có đi tìm cô. Cũng phải, bởi vì cô từng là vợ của Kiến Đức.

Lam Phương bước đi, rõ ràng là có người đi theo. Cô chợt thấy sợ nên vội vã đón xe leo lên, bảo chạy về nhà.

Phú Quang cũng gọi xe chạy theo, anh không hiểu sao mình lại chơi cái trò này nữa. Anh có thể tiến lên và chào cô một cách đường hoàng kia mà, anh lại không dám, không có can đảm, vì cái gì? Đúng hơn là anh sợ ánh mắt căm ghét của cô. Người ta yêu bao nhiêu thì càng căm ghét bấy nhiêu.

Anh đừng để nỗi buồn mình dâng lên cao khi Lam Phương vào nhà, và cánh cửa cổng khép kín.

Có tiếng reo mừng của trẻ em.

- Mẹ... mẹ về!

Tiếng nói ngọt ngào của đứa trẻ vừa tập nói, Phú Quang xúc động nhìn vào. Anh cũng từng thương yêu con gái của mình, nhưng nó lại không phải là giọt máu của anh. Tuy thế khi đi xa, anh vẫn nhớ đôi mắt ngày đen tròn xinh xắn của nó.

Phía trong, Lam Phương bế con lên, cô hôn mạnh vào bụng con, chọc cho nó cười. Nó giống Phú Quang. Cô nhớ anh làm sao. Anh đang ở đâu? Anh có biết là anh còn có một đứa con. Trong những lúc tuyệt vọng nhất, cô vẫn không có ý bỏ nó đi, bây giờ nó thành người, và miệng cười sao giống anh đến lạ lùng.

Chưa bao giờ Ngọc Thúy được mở rộng kiến thức đến thế. Cô có năm ngày ở Nam Vang, sau đó cùng Khải bay qua Băng Cốc. Những ngày này với Ngọc Thúy ngập tràn hạnh phúc, đến độ cô kêu lên sung sướng:

- Anh Khải! Em thật hạnh phúc. Chưa bao giờ em nghĩ mình có mắt ở Băng Cốc đẹp đẽ như vậy.

Khải âu yếm:

- Em sẽ có hơn thế nữa, cưng ạ. Từ ngày chung sống với em, việc làm ăn của anh cứ ngày một phát lên. Em là thần hộ mệnh của anh.

Ngọc Thúy vénh mặt:

- Thiên thần hộ mệnh của Cao Khải mới đúng.

Khải nhắc bổng Ngọc Thúy lên, phì cười:

- Tự hào quá, cô vợ yêu của anh.

- Gọi em là vợ yêu của anh lần nữa đi, anh Khải.

- Vợ yêu của anh.

Khải hôn Ngọc Thúy, nụ hôn cho cô khoái cảm đam mê, song đầu óc của Ngọc Thúy vẫn tỉnh táo. Cô phụng phịu:

- Anh gọi em là vợ yêu của anh, vậy chớ anh đâu có chị đi đăng ký kết hôn hay là cưới em.

- Ngốc quá! Anh luôn ở cạnh em, yêu em nhất còn gì nữa.

- Thỉnh thoảng anh vắng nhà năm mười bữa nữa tháng, ai biết anh đi đâu.

- Thì anh đi làm ăn. Không đi buôn bán có tiền cho em sao? Em là cánh tay đắc lực của anh, anh không ngờ em giỏi buôn bán đến như vậy.

- Như vậy em mới được anh yêu phải không?

- Ừ.

Nụ hôn nồng nàn cắt đứt lời Ngọc Thúy. Khải kéo chiếc áo trên người Ngọc Thúy ném xuống chân, tình yêu và sự thỏa mãn như chưa bao giờ đủ cả.

Ngày thứ mười, cả hai kết thúc chuyến đường lịch trở về. Trên máy bay bước xuống, Khải bảo:

- Valy nhẹ, em mang valy ra công chờ anh, anh đi làm thủ tục nhận hàng.

- Dạ.

Ngọc Thúy thản nhiên xách valy đi qua trạm. Người nhân viên hải quan đặt máy rà từ người và chân Ngọc Thúy, máy kêu lên tiếng tí tít. Và như có biến động vậy, lập tức một hàng người vây quanh Ngọc Thúy, khóa tay cô và cái còng số tám bập vào tay cô. Cô hoảng sợ, mặt xanh như chàm:

- Tôi có tội gì mà bắt tôi?

- Trong valy và trong đôi giày chị mang có ma túy, phiền chị theo tôi.

- Tôi không có giấu ma túy, nó không phải phải tôi.

Ngọc Thúy gào lên chống lại, nhưng người ta vẫn lôi cô đi, giải về phòng công an.

- Chị nói không phải của chị, vậy là của ai?

- Của... của ... người bạn đi với tôi, ảnh tên Cao Khải.

- Anh ta đâu?

- Trên máy bay ảnh ngồi với tôi. Chùng xuống, ảnh bảo là đi làm thủ tục gì đó.

- Không có người tên Cao Khải, chỉ có tên Truyền. Anh ta ở đâu?

Ngọc Thúy ngơ ngác, cô không biết Khải ở đâu hết, cha mẹ và cả anh em. Cô chỉ biết mình yêu anh ta và lóa mắt vì những món tiền anh ta cho cô, mà cô không biết đó chỉ là một số lẻ. Cho đến khi tấm ảnh đưa ra, Ngọc Thúy mới kêu lên:

- Là Cao Khải! Chính anh ấy!

- Anh ta có rất nhiều tên, là một tên buôn ma túy có lệnh truy nã toàn quốc. Chị có quan hệ thế nào với anh ta?

- Tôi là vợ, có với ảnh một đứa con.

- Chị có biết chị là vợ thứ mấy không? Anh ta có nhiều vợ và con, mỗi bà vợ đều là cánh tay đắc lực của anh ta.

Ngọc Thúy đổ sụp xuống. Quá sức tưởng tượng của cô. Thì ra cô bị Khải lợi dụng cũng như cô từng lợi dụng Phú Quang. Cuộc đời quả thật là vay trả và trả vay.